

Preklad tejto stránky bol vytvorený strojovým prekladom [Prepojenie]. Strojové preklady môžu obsahovať chyby, ktoré môžu znížiť ich zrozumiteľnosť a presnosť. Ombudsman nenesie žiadnu zodpovednosť za prípadné nezrovnalosti. Ak potrebujete najaktuálnejšie informácie a chcete mať právnu istotu, pozrite si zdrojovú verziu, ktorá sa nachádza na uvedenom odkaze angličtina. Ak potrebujete viac informácií, prečítajte si dokument o našej [jazykovej politike a politike prekladu](#) [Prepojenie].

Rozhodnutie európskeho ombudsmana o ukončení vyšetrovania sťažnosti 2449/2007/VIK na Európsku komisiu

Rozhodnutie

Prípad 2449/2007/VIK - Otvorené dňa 22/10/2007 - Rozhodnutie z dňa 16/12/2009

Sťažovateľ, britský štátny príslušník, bol najatý ako vedúci tímu pre konzultačnú prácu v Afrike. Jeho zmluva bola uzatvorená so spoločnosťou patriacou ku konzorciu (ďalej len „dodávateľ“), ktorú Komisia zadala na vykonanie štúdie v krajine X.

Počas prvej fázy realizácie projektu musel dodávateľ vypracovať úvodnú správu. Sťažovateľ ako vedúci tímu vypracoval príslušnú správu. Komisia však nebola spokojná s jej obsahom. Predložila niekoľko pripomienok a požiadala sťažovateľa, aby zodpovedajúcim spôsobom zmenil a doplnil správu. Komisia následne požiadala dodávateľa, aby sťažovateľa nahradil iným odborníkom. Na tento účel zaslala dodávateľovi formálny list.

V tejto súvislosti sťažovateľ tvrdil, že Komisia vo svojom liste so žiadosťou o jeho nahradenie (podstatný aspekt) dostatočne neodôvodnila a že porušila jeho právo byť vypočutý, ako sa stanovuje v článku 41 ods. 2 Charty základných práv EÚ a v článku 16 Európskeho kódexu dobrej správnej praxe (procesný aspekt). Navrhovateľ tvrdil, že Komisia by mala poskytnúť dôkazy o obvineniach vznesených proti nemu alebo stiahnuť obvinenia.

Po dôkladnom vyšetrovaní ombudsman dospel k záveru, že nedošlo k žiadnemu nesprávnemu úradnému postupu, pokiaľ ide o podstatu veci, konkrétne odôvodnenie Komisie. Pokiaľ ide o konanie, ombudsman dospel k záveru, že Komisia tým, že neposkytla sťažovateľovi možnosť odpovedať na kritiku, ktorú vyjadrila vo svojom liste z 15. mája 2007, teda predtým, ako požiadala dodávateľa, aby nahradil sťažovateľa, nekonala v súlade so zásadou riadnej správy vecí verejných stanovenou v článku 41 Charty základných práv EÚ. Podľa názoru ombudsmana ide o prípad nesprávneho úradného postupu.

Ombudsman preto uzavrel vyšetrovanie s kritickou poznámkou.

O OKOLNOSTIACH, KTORÉ VIEDLI K PODANIU SŤAŽNOSTI

1. Táto sťažnosť sa okrem iného týka údajného porušenia článku 41 ods. 2 Charty základných práv EÚ [1] a článku 16 Európskeho kódexu dobrej správnej praxe [2] Delegáciou Európskej komisie v krajine X (ďalej len „delegácia“).

2. Príslušný oddiel článku 41 Charty základných práv EÚ (ďalej len „charta“) znie takto:

„Právo na dobrú správu vecí verejných

(1) Každá osoba má právo, aby inštitúcie a orgány Únie vybavovali jeho záležitosti nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote.

(2) Toto právo zahŕňa:

— právo každého byť vypočutý pred prijatím akéhokoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho nepriaznivo dotýkalo...

povinnosť správneho orgánu odôvodniť svoje rozhodnutia... “.

3. Článok 16 Európskeho kódexu dobrej správnej praxe (ďalej len „ECGAB“) stanovuje:

„Právo byť vypočutý a vyjadriť sa

1. V prípadoch, keď ide o práva alebo záujmy jednotlivcov, úradník zabezpečí, aby sa v každej fáze rozhodovacieho postupu rešpektovalo právo na obhajobu.

2. Každý člen verejnosti má právo v prípadoch, keď sa musí prijať rozhodnutie ovplyvňujúce jeho práva alebo záujmy, predložiť písomné pripomienky a v prípade potreby pred prijatím rozhodnutia predložiť ústne pripomienky. “

4. Sťažovateľ bol zazmluvnený ako vedúci tímu na poradenskú činnosť v krajine X spoločnosťou patriacou ku konzorciu, ktorú viedla iná spoločnosť (ďalej len „vedúci partner konzorcia“). Konzorcium bolo udelené zákazku na realizáciu štúdie Tracer o absolventoch programu technického vzdelávania krajiny X a ich vplyve na trh práce krajiny a všeobecnejšie na jej hospodársky a sociálny rozvoj. Členovia konzorcia, ktoré podpísali zmluvu s Komisiou, sa ďalej označujú ako „dodávateľ“.

5. Zmluva medzi dodávateľom a Komisiou sa riadila všeobecnými podmienkami rámcovej zmluvy, globálnymi referenčnými podmienkami rámcovej zmluvy „príjemcovia“ a osobitnými

referenčnými podmienkami, v ktorých sa špecifikovali služby, ktoré má poskytovateľ poskytovať.

6. Zmluva sa mala začať 30. apríla 2007. Dodávateľ musel do siedmich dní od začatia zmluvy vypracovať úvodnú správu. Táto správa, ktorú vypracoval sťažovateľ, bola predložená delegácii 7. mája 2007. Delegácia však nebola so správou spokojná. Predložila niekoľko pripomienok a požiadala sťažovateľa, aby zodpovedajúcim spôsobom zmenil a doplnil správu. Delegácia následne požiadala, aby bol sťažovateľ nahradený iným odborníkom. Túto žiadosť formálne predložil vedúci delegácie v liste dodávateľovi z 15. mája 2007. V tomto liste delegácia v podstate vyjadrila nespokojnosť s tým, čo považuje za nízku kvalitu práce sťažovateľa a jeho postoj. Zmluva sťažovateľa bola okamžite ukončená a bol odvolaný z postúpenia.

7. Sťažovateľ 24. mája 2007 informoval delegáciu, že považuje obsah uvedeného listu za nepravdivý a hanlivý, a požiadal o príležitosť diskutovať o ňom.

8. Delegácia odpovedala sťažovateľovi listom z 31. mája 2007. Poukázala na to, že Komisia s ním nemá žiadne zmluvné väzby a že prípadné otázky týkajúce sa predmetnej zmluvy by sa preto mali prediskutovať s dodávateľom.

9. Sťažovateľ podal 3. júla 2007 ombudsmanovi svoju prvú sťažnosť [referenčné číslo 1791/2007/(BM)SAB]. Tvrdil, že delegácia porušila uvedené články charty a ECGAB. Z dokumentov, ktoré predložil sťažovateľ, však vyplýva, že delegácia ho dvakrát informovala o svojej nespokojnosti s jeho prácou. Ombudsman preto zastával názor, že sa zdá, že sťažovateľovi bola poskytnutá príležitosť reagovať na kritiku Komisie. Za týchto okolností sa ombudsman domnieval, že neexistujú dostatočné dôvody na vyšetrovanie.

10. Dňa 19. septembra 2007 sťažovateľ zopakoval svoju sťažnosť tým, že poskytol podrobnú analýzu situácie a niekoľko nových argumentov na podporu svojho prípadu. Nový list sťažovateľa bol preto zaregistrovaný ako nová sťažnosť (referenčné číslo 2449/2007/VIK).

PREDMET VYŠETROVANIA

11. Ombudsmanka identifikovala tieto tvrdenia a tvrdenia:

(1) Sťažovateľ tvrdil, že delegácia porušila článok 41 ods. 2 charty a článok 16 ECGAB tým, že nerešpektovala jeho právo byť vypočutý a tým, že vo svojom liste z 15. mája 2007 neposkytla dostatočné odôvodnenie vyhlásení vedúceho delegácie. Na podporu tohto tvrdenia sťažovateľ v podstate tvrdil, že:

i) delegácia prijala opatrenia na jeho odstránenie pred uplynutím lehoty na predloženie revidovanej správy, ktorá mala zahŕňať spätnú väzbu delegácie;

(II) List delegácie z 15. mája 2007 obsahoval obvinenia voči nemu, na ktoré sa nikdy predtým neupozornil a na ktoré nemal možnosť odpovedať.

(2) Sťažovateľ tvrdil, že delegácia by mala poskytnúť dôkazy o obvineniach, ktoré voči nemu vzniesol vedúci delegácie, alebo stiahnuť tieto tvrdenia.

12. Sťažovateľ takisto tvrdil, že delegácia by mala v súlade s článkom 41 ods. 3 [3] charty poskytnúť finančnú náhradu škody, ktorú utrpel, a budúcej ušlej mzdy. Ombudsman považoval toto tvrdenie za neprípustné na základe článku 2 ods. 4 svojho štatútu, keďže sťažovateľ neuskutočnil žiadne predchádzajúce administratívne prístupy k delegácii v súvislosti s jeho žiadosťou o náhradu škody.

13. Sťažovateľ 14. mája 2009 obnovil svoju žiadosť o náhradu škody. Uviedol, že požiadal delegáciu, aby mu zaplatila náhradu za jeho stratu zárobku, príspevky na ubytovanie a poškodenie jeho profesionálnej povesti. Dňa 15. júna 2009 sťažovateľ predložil kópiu odpovede delegácie, v ktorej delegácia zamietla uvedenú žiadosť o náhradu škody. Vzhľadom na to, že sťažovateľ splnil požiadavky stanovené v článku 2 ods. 4 Štatútu európskeho ombudsmana, žiadosť o náhradu škody sa mohla prevziať na účely vyšetrovania. Ombudsman však považoval za vhodné počkať na výsledky kontroly spisu Komisie pred rozhodnutím o preskúmaní tohto tvrdenia. V dôsledku nahliadnutia do spisu Komisie týkajúceho sa tvrdení a tvrdení, ktoré pôvodne predložil sťažovateľ, sa ombudsman domnieva, že nie je potrebné preskúmať žiadosť o náhradu škody.

14. Nakoniec treba poznamenať, že Komisia aj sťažovateľ uviedli, že poslanec Európskeho parlamentu napísal komisárovi Ferrerovi-Waldnerovi o tejto sťažnosti. Komisia poskytla kópiu svojej odpovede poslancovi Parlamentu. Sťažovateľ vo svojich pripomienkach uviedol, že list adresovaný komisárovi poukázal na otázky všeobecnej povahy, ktoré sa týkali napríklad právnych dôsledkov ukončenia zmluvy konzultanta na základe nepodložených tvrdení a právneho základu, na základe ktorého sa od konzultanta vyžaduje, aby podpísal vyhlásenie o dostupnosti a exkluzivite, čím sa obmedzuje jeho schopnosť pracovať pre konkurenčný podnik. Sťažovateľ sa však domnieval, že Komisia neriešila problémy, na ktoré bol upozornený. Z poskytnutých informácií nie je jasné, či si sťažovateľ želá ombudsmana preskúmať tieto otázky. V každom prípade sťažovateľ neposkytol Komisii kópiu príslušného listu poslanca Európskeho parlamentu. Ombudsman preto nemá k dispozícii všetky informácie potrebné na to, aby mohol rozhodnúť, či by mal začať vyšetrovanie týkajúce sa týchto otázok.

VYŠETROVANIE

15. Dňa 22. októbra 2007 ombudsman začal vyšetrovanie a požiadal Komisiu, aby predložila stanovisko. Komisia zaslala svoje stanovisko 12. marca 2008. Stanovisko Komisie bolo zaslané sťažovateľovi s výzvou na predloženie pripomienok, ktorú predložil 22. apríla 2008. Dňa 2. januára 2009 na žiadosť ombudsmana sťažovateľ predložil ďalšie listinné dôkazy týkajúce sa jeho sťažnosti a 14. mája 2009 a 15. júna 2009 predložil ďalšie listinné dôkazy.

16. Dňa 20. júla 2009 ombudsman požiadal Komisiu, aby svojim útvaram umožnila nahliadnuť do spisu týkajúceho sa prejednávanej veci. Inšpekcia sa uskutočnila 13. októbra 2009 v priestoroch Úradu Komisie pre spoluprácu EuropeAid v Bruseli. Kópia správy o inšpekcii bola

zaslaná sťažovateľovi a Komisii 20. októbra 2009. Dňa 24. októbra 2009 sťažovateľ predložil pripomienky k tejto správe.

ANALÝZA A ZÁVERY OMBUDSMANA

A. Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľa

Argumenty predložené ombudsmanovi

Obsah napadnutého listu:

17. Sťažovateľ poskytol kópiu listu delegácie so žiadosťou o jeho nahradenie (zo dňa 15. mája 2007). Príslušné časti tohto listu znejú takto:

„ ... delegácia už neformálne oznámila [dodávateľovi] sériu obáv, s ktorými sa vláda stotožňuje, a to nielen pokiaľ ide o kvalitu práce, ktorú vytvoril [sťažovateľ], ale aj o jeho veľmi závideniahodný postoj.

Návrh úvodnej správy, ktorý poskytol vedúci tímu, nebol uspokojivý a nespĺňal štandardný obsah úvodnej správy (prípadne odkazoval na pripomienky poskytnuté delegáciou e-mailom). TVZ [4] jasne požadovali, aby metodika uvedená v ponuke [dodávateľa] bola revidovaná a opätovne predložená v úvodnej správe, ale vedúci tímu úplne vynechal tento základný aspekt a zameral sa skôr na rozsiahlu a známu analýzu sektora TVET [5].

Delegácia dvakrát predložila pripomienky k úvodnej správe, aby vedúci tímu mohol zlepšiť túto správu, na ktorú sme dostali veľmi obranné a nesprávne súdne odpovede. Delegácia TL sa ďalej pokúsila vytvoriť konfrontačnú situáciu medzi delegáciou a vládou napriek ich dohode o zmenách, ktoré sa majú vykonať. Zástupca vlády uviedol, že strávil s TL značný čas, aby ho informoval o úlohe a pomohol mu zlepšiť správu, ale zdá sa, že TL stále nerozumie ani nemá žiadnu víziu na vykonanie úlohy. Považuje sa len za „požičanie“ širokých myšlienok a koncepcií od konzultovaných osôb a nenavrhol žiadny relevantný a proaktívny návrh týkajúci sa metodiky na vypracovanie štúdie.

Vláda teraz vyjadrila silnú ochotu, aby bol vedúci tímu nahradený, pretože nepreukazuje potrebné zručnosti a schopnosti na uskutočnenie tejto štúdie. Delegácia plne súhlasí s názorom vlády.

...

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a na základe článku 17 všeobecných podmienok rámcovej zmluvy, vzhľadom na to, že zlý začiatok už trochu ohrozil úspešné vykonanie štúdie pre veľkú nespokojnosť vlády, prosíme Vás, aby ste navrhli vhodnú náhradu spĺňajúcu kvalifikačné požiadavky na TVZ a prijateľnú pre delegáciu a vládu... “.

Argumenty sťažovateľa

18. Sťažovateľ v podstate tvrdil, že uvedený list bol „*naplnený nepravdami*“ a že nemal príležitosť reagovať na kritiku Komisie. V tejto súvislosti sťažovateľ predložil tieto argumenty.

19. Sťažovateľ uznal, že dostal spätnú väzbu od vedúceho úlohy delegácie a poradcu pre vzdelávanie delegácie, pokiaľ ide o jeho návrh úvodnej správy. Poznamenal, že na tieto pripomienky odpovedal a že sa dohodlo, že pripraví a predloží revidovanú správu obsahujúcu pripomienky delegácie. Medzitým však delegácia prijala opatrenia na jeho odstránenie z úlohy pred uplynutím lehoty na predloženie revidovanej správy. Podľa sťažovateľa revidovaná úvodná správa značne rozšírila metodické otázky uvedené v úvodnej správe a bola výsledkom niekoľkých hĺbkových diskusií so zainteresovanými stranami, vedúcim výskumným pracovníkom v poradenskej spoločnosti, ako aj záverov založených na jeho vlastných odborných znalostiach a skúsenostiach. V dôsledku toho považoval rozhodnutie Komisie odvolať ho ešte pred preskúmaním revidovanej správy za „*mimoriadny a neprijateľný čin zlej viery*“.

20. Sťažovateľ sa domnieval, že jeho odpoveď na pripomienky zamestnancov delegácie nebola „*defenzívna a zle súdená*“, ale „*podrobná a robustná*“, ako by sa dalo očakávať od vedúceho tímu.

21. Sťažovateľ okrem toho tvrdil, že list delegácie obsahoval niekoľko tvrdení, ktoré presahovali body, ktoré predtým vzniesli jej zamestnanci. Podľa názoru sťažovateľa bolo obvinenie, že sa „*snažil vytvoriť konfrontačnú situáciu medzi delegáciou a vládou [krajiny X]*“ hrozné, nepodložené a nepodložené. Ak by sa domnieval, že jeho prítomnosť spôsobuje ťažkosti medzi vládou krajiny X (ďalej len „vláda“) a delegáciou, dobrovoľne by opustil poradenstvo.

22. Sťažovateľ dodal, že podobne údajný nedostatok porozumenia a vízie alebo tvrdenie, že „*nepreukazuje potrebné zručnosti a kompetencie*“, ho nikdy neupozornil zástupca vlády alebo ktokoľvek iný. Zopakoval, že preto nemal príležitosť diskutovať o týchto tvrdeniach a vyvrátiť ich.

23. Tvrdenie, že si „*požičiaval široké nápady a koncepty od konzultovaných osôb a nenavrhol žiadne relevantné proaktívne návrhy týkajúce sa metodiky na vykonanie štúdie*“ bolo nepravdivé. Nepovažoval sa za typ konzultanta, ktorý prichádza zo zámoria s vopred koncipovanými riešeniami, ale za človeka, ktorý sa snaží kontextualizovať prístupy a metodiky v rámci miestnych podmienok s cieľom zabezpečiť lepšie šance na úspech a udržateľnosť.

24. Sťažovateľ poznamenal, že údajný „*zástupca vlády*“ schválil správu pred jej predložením delegácii. Dodal, že strávil nejaký čas diskutovaním o správe s touto osobou, pretože mu bolo povedané, že táto osoba koná v mene vlády. Nebolo to však „*značné množstvo času*“, pretože zástupca akceptoval pôvodnú správu s výnimkou jednej alebo dvoch vecných zmien a doplnení.

25. Sťažovateľ tiež poukázal na to, že tvrdenie, že mal „*bojovný postoj*“ je „*nedôvodným a neospravedlniteľným osobným útokom*“ na jeho charakter. Mal podozrenie, že k jeho

prepusteniu viedla osobná nevraživosť niektorých zamestnancov delegácie voči nemu.

Stanovisko Komisie

26. Komisia vo svojom stanovisku poukázala na to, že nemá žiadny zmluvný vzťah so sťažovateľom, keďže zmluvnými stranami boli samotné zmluvné strany a dodávateľ. Komisia sa odvolala na článok 4.3 všeobecných podmienok, v ktorom sa stanovuje, že „*žiadna subdodávateľská zmluva nemôže vytvárať zmluvné vzťahy medzi subdodávateľom a verejným obstarávateľom*“.

27. Pokiaľ ide o údajné neinformovanie sťažovateľa a nerešpektovanie jeho práva byť vypočutý, Komisia tvrdila, že v článku 6 ods. 1 globálneho referenčného rámca rámcovej zmluvy sa jasne stanovilo, že všetky oznámenia týkajúce sa rámcovej zmluvy sa majú uskutočniť medzi dodávateľom a Komisiou. V článku 6 ods. 1 sa konkrétne uvádza, že „*v prípade konzorcia je vedúci partner v konečnom dôsledku zodpovedný za všetky zmluvné a finančné aspekty rámcovej zmluvy a za jednotlivé zákazky a je jediným formálnym kontaktným bodom medzi dodávateľom a verejným obstarávateľom*“. Komisia preto zastávala názor, že nemala žiadnu povinnosť priamo informovať sťažovateľa. Dodávateľ mal dať sťažovateľovi pokyny v oblasti projektového riadenia a informovať ho o všetkých relevantných otázkach týkajúcich sa projektu. Na druhej strane, dodávateľ bol riadne informovaný delegáciou (prostredníctvom telefonických rozhovorov a e-mailov) o nedostatočnej spokojnosti Komisie a vlády s prácou sťažovateľa.

28. Okrem toho a na rozdiel od toho, čo predložil sťažovateľ, delegácia ho pri dvoch príležitostiach jasne informovala, že jeho správa nie je uspokojivá, a vyzvala ho, aby sa obrátil na delegáciu v prípade potreby objasnenia. Na podporu tohto tvrdenia Komisia poskytla kópie dvoch e-mailov, ktoré delegácia zaslala sťažovateľovi 8. a 10. mája 2007.

29. Komisia vysvetlila, že vzhľadom na to, že sťažovateľ sa zdráhal reagovať na pripomienky delegácie, delegácia sa už nepokúsila kontaktovať ho, ale vyzvala koordinátora projektu, aby našiel riešenie.

30. Pokiaľ ide o údajné nedodržanie lehoty stanovenej pre revidovanú správu pred prijatím opatrení na odstránenie sťažovateľa, Komisia poukázala na to, že 14. mája 2007 delegácia súhlasila s dodávateľom, že sťažovateľovi poskytne ďalšie dva dni na vypracovanie revidovanej úvodnej správy. Delegácia informovala dodávateľa, že vláda si želá revidovanú verziu najneskôr do 16. mája 2007.

31. Komisia tiež poznamenala, že 15. mája 2007 zástupca vlády vyzval delegáciu, aby ju informovala, že podľa jeho názoru revidovaná verzia správy (ktorú sa sťažovateľ chystá predložiť) po prerokovaní správy so sťažovateľom nezachytila podstatné prvky vykonávania štúdie a určite bude potrebné ju prepracovať. Vyjadril znepokojenie nad vykonaním štúdie ako takej a informoval delegáciu, že považuje za vhodné nahradiť sťažovateľa.

32. V ten istý deň, konkrétne 15. mája 2007, sa útvary delegácie stretli s vedúcim delegácie, aby prediskutovali možné možnosti.

33. Dňa 16. mája 2007 sa delegácia obrátila na dodávateľa a informovala ho o spätnej väzbe vlády k správe a požiadala ho o stanovisko. Podľa Komisie dodávateľ vysvetlil, že úvodná správa revidovaná sťažovateľom nebude zaslaná delegácii. V e-maile, ktorý dodávateľ zaslal delegácii 16. mája 2007 o 18.38 hod., ju požiadal, aby zaslala oficiálny list so žiadosťou o náhradu sťažovateľa.

34. Komisia objasnila, že jej list so žiadosťou o odvolanie sťažovateľa bol z 15. mája 2007, ale že bol zaslaný až 16. mája 2007, po uplynutí lehoty a nebola doručená žiadna revidovaná správa. Komisia zaslala dodávateľovi kópiu svojho e-mailu s priloženým listom. Z kópie e-mailu vyplýva, že delegácia ju zaslala dodávateľovi 16. mája 2007 o 18.39 hod. ako okamžitú odpoveď na uvedený e-mail od dodávateľa o 18.38 hod. Komisia vysvetlila, že list bol z 15. mája 2007 vypracovaný, pretože bol pripravený k tomuto dátumu, aby mohol byť pripravený na diskusiu s vedúcim delegácie. Vzhľadom na krátky časový rámec a rozpočtové obmedzenia tejto štúdie si delegácia nemohla dovoliť poskytnúť sťažovateľovi žiadny dodatočný čas. V dôsledku toho sa po uplynutí novej lehoty muselo rýchlo prijať rozhodnutie požiadať o nahradenie sťažovateľa, aby sa zabezpečil úspešný výsledok misie.

35. Komisia objasnila, že delegácii nebola nikdy oficiálne poskytnutá revidovaná verzia správy sťažovateľa. V súlade s článkom 3.3 globálneho referenčného rámca rámcovej zmluvy bol poskytovateľ zodpovedný za zabezpečenie kvality predkladaných správ. Komisia teda nemohla spochybniť rozhodnutie dodávateľa nepredložiť revidovanú verziu správy, ktorú vypracoval sťažovateľ. Komisia vychádzala z toho, že podľa názoru dodávateľa revidovaná správa nespĺňa kvalitatívne požiadavky referenčného rámca.

36. Žiadosť, ktorú delegácia adresovala dodávateľovi, aby nahradil sťažovateľa, sa zakladala na článku 17 všeobecných podmienok rámcovej zmluvy, v ktorom sa stanovuje:

„... v priebehu plnenia a na základe písomnej a odôvodnenej žiadosti môže verejný obstarávateľ požiadať o náhradu, ak sa domnieva, že zamestnanec je neefektívny alebo neplní svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy.“

37. Komisia vysvetlila, že pripomienky, ktoré sťažovateľ považoval za hanlivé, boli predložené s odkazom na tón odpovedí sťažovateľa na predchádzajúce žiadosti delegácie o zlepšenie správy. V e-maile zaslanom 14. mája 2007 delegácia informovala dodávateľa, že odpoveď sťažovateľa nie je to, čo sa v tejto situácii očakáva (*„následná odpoveď na naše pripomienky sa považuje za neprijateľnú a jednoznačne nekonštruktívnu“*). V tom istom e-maile delegácia tiež informovala dodávateľa, že vláda vyjadrila obavy v súvislosti so skutočnosťou, že odpoveď sťažovateľa by mohla vytvoriť konfrontačnú situáciu medzi delegáciou a vládou.

38. Komisia poznamenala, že pochopila sklamanie sťažovateľa, že delegácia ho neupozornila na obsah listu delegácie z 15. mája 2007. Komisia však zastávala názor, že delegácia riadne a v plnom rozsahu informovala dodávateľa o každom prvku uvedenom v uvedenom liste pred zaslaním listu. Delegácia konala v súlade s článkom 6 ods. 1 globálneho referenčného rámca uvedeného v bode 27. Ak by dodávateľ považoval argumenty a žiadosť uvedenú v liste

delegácie za nesprávne alebo nevhodné, dodávateľ by bol povinný informovať sťažovateľa o liste delegácie, získať jeho stanovisko a spochybniť žiadosť a argumenty delegácie. Žiadosť delegácie nahradiť sťažovateľa však nikdy nespochybňoval dodávateľ, ktorý si bol vedomý odôvodnení, ktoré obsahuje, a v zásade s ňou súhlasil.

39. Komisia ďalej tvrdila, že zamestnanci delegácie nemali žiadne osobné nepriateľstvo, ako tvrdí sťažovateľ. Jediným záujmom delegácie bolo zabezpečiť službu, ktorá bola prijateľná pre seba a vládu. To nevyhnutne zahŕňalo kontrolu a kontrolu kvality poradenskej práce. Jej zamestnanci nikdy nevyjadrili voči sťažovateľovi hnev, či už v rámci delegácie, ani mimo nej. Delegácia požiadala sťažovateľa, aby dodržiaval referenčný rámec, ktorý dodávateľ akceptoval, a zrevidoval správu s prihliadnutím na pripomienky delegácie. Sťažovateľovi bol poskytnutý dostatočný čas na to, aby konal zodpovedajúcim spôsobom.

Pripomienky sťažovateľa

40. Vo svojich pripomienkach sťažovateľ poznamenal, že v účtovníctve Komisie sa niektoré udalosti vynechali. Sťažovateľ konkrétne uviedol, že zamestnanci delegácie zaslali zástupcovi vlády dva e-maily týkajúce sa pripomienok sťažovateľa k spätnej väzbe, ktorú delegácia poskytla v súvislosti s návrhom úvodnej správy. Podľa sťažovateľa tieto e-maily obsahovali nesprávne umiestnené pripomienky. Poznamenal, že Komisia tieto e-maily vo svojom stanovisku nespomínala ani nezahrnula. Uviedol, že zástupca vlády mu ukázal jeden z e-mailov zaslaných 11. mája 2009.

41. Sťažovateľ poukázal na jednu z pripomienok delegácie v súvislosti s jeho správou. Predmetná pripomienka znela takto: *Mám alergickú reakciu na tieto druhy výrokov, ktoré znejú ako mumbo-jumbo. Čo nám to hovorí?* "Sťažovateľ tvrdil, že správnym profesionálnym prístupom by bolo požiadať o objasnenie, a nie predložiť takéto pripomienky.

42. Sťažovateľ tiež tvrdil, že zástupca vlády ho informoval, že on a jeho predchodca majú ťažkosti s prácou s Komisiou. Navrhol sťažovateľovi, aby s cieľom vyhnúť sa zbytočným ťažkostiam s delegáciou, ktoré sa týkajú predkladania správ, mohol zvážiť predloženie správ sťažovateľa priamo mu, a potom zašle kópiu delegácii na referenčné účely.

43. Sťažovateľ ďalej uviedol, že dostal e-mail od poradenskej spoločnosti, ktorá s ním uzavrela zmluvu, v ktorom ho informoval, že delegácia odmietla vyjadriť svoje pripomienky k jeho revidovanému návrhu úvodnej správy napriek predchádzajúcemu súhlasu s tým.

44. Sťažovateľ vysvetlil, že o svojom prepustení bol informovaný až 17. mája 2007. Ďalej tvrdil, že poradenská spoločnosť, ktorá ho uzavrela, bola veľmi spokojná s jeho revidovanou úvodnou správou a naznačila mu, že delegácia by neprijala nič, čo predložil.

45. Poznamenal tiež, že dostal e-mail od zástupcu vlády, v ktorom ho informoval, že sa ho pokúsil udržať vo svojej funkcii, ale delegácia bola nekompromisná. Vzhľadom na to, že delegácia bola silným darcom, jej stanovisko nebolo možné ignorovať.

46. Sťažovateľ sa ďalej vyjadril k vyhláseniu Komisie, že list delegácie z 15. mája 2007 bol len návrhom. Tvrdil, že spoločnosť, ktorá ho najala, zjavne považovala list za list s prepustením a od 15. mája 2007 ukončila svoju zmluvu. Vzhľadom na to, že návrh z 15. mája 2007 sa následne nijako nezmenil, dôrazne to naznačuje, že delegácia mala v úmysle odvolať sťažovateľa bez ohľadu na svoj súhlas s čakaním na revidovanú správu.

47. Sťažovateľ poukázal na to, že nikdy nespochybnil potrebu vykonať zmeny v návrhu úvodnej správy. Zdôraznil, že do revidovanej úvodnej správy zahrnul všetku spätnú väzbu od delegácie a že revidovanú správu predložil včas. Poznamenal, že ho zaslal dodávateľovi 16. mája 2007 o 16.45 hod.

48. Sťažovateľ ďalej poznamenal, že na jednej strane delegácia s ním priamo komunikovala v súvislosti s návrhom úvodnej správy a na druhej strane tvrdila, že všetka komunikácia musí prechádzať dodávateľom. Podľa názoru sťažovateľa bola delegácia pri výklade komunikačných protokolov veľmi selektívna a nekonzistentná. Sťažovateľ ďalej nesúhlasil s tvrdením Komisie, že bol dvakrát informovaný o tom, že pôvodná správa, ktorú vypracoval, nebola uspokojivá. Podľa sťažovateľa sa tak stalo len raz v e-maile, ktorý Komisia zaslala 8. mája 2007.

49. Sťažovateľ poznamenal, že sa naďalej domnieva, že jeho odvolanie bolo motivované osobnou nevôľou voči nemu zo strany zamestnancov delegácie. Domnieval sa, že delegácia proti nemu nemôže konať, pokiaľ nebude mať aspoň tichý súhlas niektorých zástupcov vlády. V tejto súvislosti podozrieval, že zamestnanci delegácie sa mohli pokúsiť „*natlačiť zástupcov suverénnej národnej vlády... s cieľom zabezpečiť si vlastnú agendu*“.

50. Sťažovateľ poznamenal, že neboli predložené žiadne dôkazy o údajnej nespokojnosti vlády s jeho prácou alebo o jej údajnej túžbe, aby bol zbavený funkcie.

51. Sťažovateľ napokon nesúhlasil s výkladom článku 41 Charty a článku 16 ECGAB Komisiou, podľa ktorého je povinnosťou niekoho iného informovať ho o tvrdeniach uvedených v liste delegácie, pretože on, poškodená strana, nebol zmluvnou stranou zmluvy s dodávateľom. Podľa názoru sťažovateľa Komisia týmto spôsobom oslabil samotnú podstatu osobných práv zakotvených v uvedených článkoch, a tým porušila zásady dobrej správy vecí verejných. Podľa názoru sťažovateľa sa Komisia jednoducho pokúsila skryť svoje povinnosti a vyhnúť sa zodpovednosti.

Nahliadnutie do spisu Komisie

52. Po dôkladnej analýze argumentov strán a dôkazov predložených počas vyšetrovania ombudsman rozhodol, že je potrebná inšpekcia spisu Komisie. Inšpekcia bola vykonaná jeho útvarmi 13. októbra 2009.

53. Z kontroly vyplynulo, že väčšina dokumentov obsiahnutých v spise už bola ombudsmanovi poskytnutá buď Komisiou, alebo sťažovateľom. Spis Komisie však obsahoval aj tieto dva dokumenty, ktoré predtým neboli ombudsmanovi sprístupnené:

i) kópiu listu, ktorý vláda 4. januára 2008 zaslala advokátskej kancelárii zastupujúcej sťažovateľa, a

II) kópiu listu týkajúceho sa odvolania sťažovateľa, ktorý vláda zaslala vedúcemu delegácie 6. decembra 2007.

54. Po obdržaní kópie inšpekčnej správy sťažovateľ vysvetlil, že si bol vedomý listu, ktorý vláda zaslala svojim právnym poradcom. Nevedel však o liste adresovanom vedúcemu delegácie Komisie, ktorý bol zaslaný 6. decembra 2007. Sťažovateľ preto požiadal o kópiu tohto listu.

55. Sťažovateľ ďalej objasnil, že jeho právni poradcovia písali zástupcovi vlády, pretože sa domnievali, že ho tento zástupca ohováral. Proti tejto osobe však ešte neboli podniknuté žiadne právne kroky.

56. Sťažovateľ sa napokon pýtal, či počas kontroly spisu Komisie útvary ombudsmana zistili, že niektoré e-maily, ktoré si vymenili delegácia so zástupcom vlády, obsahujú to, čo považuje za nesprávne umiestnené pripomienky týkajúce sa jeho práce (pozri bod 40 vyššie). Poznamenal, že ak tieto e-maily nie sú v spise, bude to jeho sťažnosť ešte viac podporiť.

Posúdenie ombudsmana

Predbežná poznámka

57. Vo svojich pripomienkach k správe o inšpekcii, ktorú vykonali útvary ombudsmana, sťažovateľ požiadal o kópiu jedného z dokumentov uvedených v tejto správe (pozri bod 54 vyššie). Treba poznamenať, že počas inšpekcie Komisia poukázala na to, že tento dokument považuje za dôverný. Ombudsman by v tejto súvislosti chcel pripomenúť, že v súlade s článkom 13.3 jeho vykonávacích ustanovení sťažovateľa nemajú prístup k žiadnym dôverným dokumentom alebo dôverným informáciám získaným na základe svojich kontrol. Ombudsman preto nie je schopný sprístupniť kópiu uvedeného dokumentu sťažovateľovi. Sťažovateľ však môže požiadať Komisiu o prístup k uvedenému dokumentu.

58. Táto výhrada sa týka dvoch hlavných otázok. Po prvé otázka, či Komisia dostatočne odôvodnila svoje rozhodnutie požiadať vo svojom liste z 15. mája 2007 o nahradení sťažovateľa (podstatný aspekt). Po druhé, údajné porušenie práva sťažovateľa na vypočutie (procesný aspekt). Ombudsmanova analýza sa preto zameria na tieto dva aspekty.

Odôvodnenie Komisie

59. Ombudsman poznamenáva, že delegácia vo svojom liste z 15. mája 2007 uviedla niekoľko úvah, ktoré ju viedli k tomu, že požiadala o nahradenie sťažovateľa ako vedúceho tímu. Tieto úvahy sa týkali i) kvality práce sťažovateľa, ii) jeho správania a iii) pozície vlády krajiny X.

60. Pokiaľ ide o posúdenie i), je jasné, že delegácia nebola spokojná s prvým návrhom úvodnej správy. Je tiež jasné, že navrhovateľ akceptoval, že tento návrh je potrebné zrevidovať a

vylepšiť. Zdá sa však, že dodávateľ nepredložil delegácii revidovaný návrh sťažovateľa, čo bránilo tomu, aby ho delegácia posúdila. Ombudsmanovi nebola poskytnutá kópia tohto dokumentu. Preto nemôže určiť, či kvalita práce sťažovateľa zasluhuje rozhodnutie delegácie požiadať o jeho nahradenie. Ombudsmanka v každom prípade poznamenáva, že odôvodnenie delegácie požadovať nahradenie sťažovateľa nebolo založené na obsahu revidovanej správy.

61. Podobné úvahy sa vzťahujú aj na spoliehanie sa delegácie na správanie sťažovateľa. Ombudsman poznamenáva, že sťažovateľ vo svojej reakcii na pripomienky delegácie k úvodnej správe vyjadril svoje názory s určitou silou. Po tom, čo bolo povedané, niektoré pripomienky delegácie, a najmä pripomienky citované v bode 41 vyššie, boli formulované pomerne výrazným spôsobom.

62. Za týchto okolností je potrebné priznať osobitný význam stanovisku, ktoré prijala vláda, a to o to viac, že v tejto súvislosti sú k dispozícii konkrétne dôkazy. Okrem toho sťažovateľ informoval ombudsmana, že by dobrovoľne opustil svoju funkciu, ak by bol upozornený na to, že jeho prítomnosť spôsobuje ťažkosti medzi vládou a delegáciou.

63. Podľa listu delegácie z 15. mája 2007 mala vláda obavy týkajúce sa výkonu sťažovateľa a vyjadrila „silnú ochotu“ vidieť ho odňať z funkcie.

64. Z dokumentov, ktoré skontrolovali útvary ombudsmana, jasne vyplýva, že vyhlásenia delegácie v uvedenom liste zodpovedali skutočnému stanovisku vlády krajiny X. Upozorňuje sa, že v liste, ktorý vláda adresovala advokátskej kancelárii zastupujúcej sťažovateľa, sa konštatovalo, že hoci list z 15. mája 2007 vypracovala delegácia, vyjadruje názor vlády.

65. Ombudsman si je vedomý skutočnosti, že sťažovateľ podozrieval delegáciu z vyvíjania tlaku na vládu, a zastával názor, že skutočným dôvodom jeho odvolania je nepriateľstvo delegácie voči nemu. Žiadny z dokumentov v spise Komisie, ktorý skontrolovali útvary ombudsmana, však túto teóriu nepodporuje. Sťažovateľ poukázal na niekoľko e-mailov na podporu svojej verzie udalostí. Sťažovateľ však napriek tomu, že bol na to vyzvaný, nepredložil ombudsmanovi žiadne takéto e-maily. Sťažovateľ poukázal na to, že už nemá predmetné e-maily, a preto ich nemohol poskytnúť.

66. Sťažovateľ ďalej poukázal na korešpondenciu medzi delegáciou a vládou, o ktorej tvrdil, že mu bola preukázaná a ktorá podľa jeho názoru predstavuje ďalší dôkaz na podporu jeho sťažnosti (pozri bod 40 vyššie). Ombudsman poznamenáva, že sťažovateľ nepredložil kópie tejto korešpondencie a že počas inšpekcie sa nezistila žiadna stopa takejto korešpondencie. Okrem toho nič nenaznačovalo, že spis predložený zástupcom ombudsmana mohol byť neúplný.

67. Sťažovateľ upozornil na skutočnosť, že list delegácie, v ktorom žiada o jeho nahradenie, bol z 15. mája 2007, pričom sa dohodlo, že musí predložiť svoju revidovanú úvodnú správu do 16. mája 2007. Ombudsman súhlasí s tým, že dátum príslušného listu na prvý pohľad vytvára dojem, že delegácia konala nespravodlivo tým, že rozhodla o svojom postupe bez toho, aby čakala na revidovanú úvodnú správu. Komisia však vysvetlila, že zástupca vlády sa obrátil na

delegáciu 15. mája 2007, a vyjadrila názor, že pripravovaná revidovaná verzia úvodnej správy stále neposkytuje to, čo sa očakáva, a že považuje za vhodné nahradiť sťažovateľa. Komisia ďalej vysvetlila, že delegácia sa stretla 15. mája 2007, aby prediskutovala možné možnosti, a že list z 15. mája 2007 bol pripravený na diskusiu s vedúcim delegácie v ten istý deň. Zdôraznila, že príslušný list bol zaslaný až 16. mája 2007 po tom, čo dodávateľ požiadal o jeho zaslanie. Ombudsman považuje tieto vysvetlenia za primerané a že ich okrem toho potvrdzuje obsah spisu, na ktorý nahliadli jeho útvary. Samozrejme, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie o zaslaní tohto listu bolo prijaté už 15. mája 2007, čo by tiež vysvetľovalo, prečo list nesie tento dátum. Aj keby to tak však bolo, ombudsman nie je presvedčený, že delegácia konala z nepriateľstva alebo nespravodlivo, keďže do tej doby už bola informovaná o tom, že vláda si želá, aby bol sťažovateľ nahradený.

68. Ombudsman sa preto vzhľadom na dôkazy, ktoré má k dispozícii, domnieva, že sťažovateľ nepreukázal svoje vecné tvrdenie, konkrétne, že Komisia neposkytla dostatočné dôvody na odôvodnenie žiadosti formulovanej v liste z 15. mája 2007, aby bol nahradený za vedúceho tímu. Ombudsman preto nezistil nesprávny úradný postup Komisie, pokiaľ ide o tento aspekt sťažnosti.

Údajné porušenie práva byť vypočutý

69. Pokiaľ ide o údajné nevypočutie sťažovateľa, ombudsman poznamenáva, že v súlade s článkom 17 všeobecných podmienok bola Komisia oprávnená „na základe písomnej a odôvodnenej žiadosti“ požiadať dodávateľa o nahradenie sťažovateľa, ak sa domnieva, že sťažovateľ „je neefektívny alebo neplní svoje povinnosti podľa zmluvy“. Ombudsman sa domnieva, že pred podaním takejto žiadosti je potrebné, aby strana, ktorej sa táto žiadosť týka, konkrétne dodávateľ, mala mať možnosť vyjadriť sa k dôvodom, ktoré viedli Komisiu k zváženiu takéhoto kroku. Sťažovateľ však netvrdí, že dodávateľ nebol vypočutý, ale že Komisia mu mala poskytnúť, t. j. sťažovateľovi, možnosť vyjadriť svoje názory pred tým, ako požiada dodávateľa, aby ho nahradil. V tomto prípade je preto potrebné preskúmať údajné nevypočutie sťažovateľa.

70. Sťažovateľ nespochybňuje skutočnosť, že jeho zmluva bola uzatvorená so spoločnosťou, ktorá ho najala na postúpenie, konkrétne s členom konzorcia, a že nemal zmluvný vzťah s Komisiou. Sťažovateľ nebol schopný identifikovať žiadne ustanovenie v zmluve Komisie s dodávateľom ani žiadne iné právne záväzné ustanovenie, ktoré by v čase udalostí zaväzovalo Komisiu, aby ho vypočula pred využitím možnosti stanovenej v článku 17 všeobecných podmienok. Lisabonskou zmluvou sa charta (a teda jej článok 41) stala právne záväznou (pozri článok 6 ods. 1 Zmluvy o Európskej únii) od 1. decembra 2009. Ombudsman sa však domnieva, že príslušné správanie Komisie sa musí posúdiť na základe právnych predpisov platných v čase predmetných udalostí, konkrétne v máji 2007.

71. Rozhodnutie delegácie požiadať dodávateľa, aby nahradil sťažovateľa, ktorý ho nepriaznivo ovplyvnil. Jej žiadosť viedla k nahradeniu sťažovateľa ako vedúceho tímu a k ukončeniu jeho zmluvy týkajúcej sa tohto projektu. Je preto potrebné preskúmať, či v prípade neexistencie zákonnej povinnosti Komisia napriek tomu mala vypočuť sťažovateľa, aby dodržala zásady riadnej správy vecí verejných.

72. Komisia sa odvolala na článok 6 ods. 1 globálneho referenčného rámca, podľa ktorého sa všetky oznámenia týkajúce sa jej zmluvy s dodávateľom mali uskutočniť medzi ním a dodávateľom. Ďalej tvrdila, že vzhľadom na neexistenciu zmluvného vzťahu medzi ním a sťažovateľom nemala voči sťažovateľovi žiadne povinnosti. Ako však ombudsman opakovane zdôraznil, požiadavky na dobrú správu vecí verejných presahujú rámec čisto zákonných povinností. Inými slovami, nesprávny úradný postup sa môže vyskytnúť aj vtedy, keď si administratíva splnila všetky svoje zákonné povinnosti.

73. Ombudsman pri predchádzajúcich vyšetrovaniach akceptoval argumenty, podľa ktorých v prípadoch, ako je tento, stačí, aby dotknutá inštitúcia alebo orgán Spoločenstva vypočula dodávateľa. Vychádzalo sa to z predpokladu, že dodávateľ potom vypočuje znalca, ktorého nahradenie sa požaduje, a predloží dotknutej inštitúcii alebo orgánu Spoločenstva akékoľvek pripomienky, ktoré by tento orgán mohol vzniesť.

74. Skúsenosti však ukázali, že záujmy dodávateľa a príslušného odborníka nie sú nevyhnutne totožné. Dodávatelia môžu byť ochotní vyhovieť žiadostiam o nahradenie odborníkov, aj keď sa domnievajú, že odborníci dokonale plnili svoje povinnosti, aby neohrozili ich šance na získanie budúcich zmlúv od tej istej inštitúcie alebo orgánu Spoločenstva. V prejednávanej veci sa zdá, že dodávateľ prijal žiadosť Komisie nahradiť sťažovateľa bez toho, aby mu to vopred oznámil, alebo možnosť odpovedať na kritiku Komisie.

75. Podľa názoru ombudsmana je táto situácia nespravodlivá a nezlučiteľná s právom na dobrú správu vecí verejných zakotveným v článku 41 ods. 1 charty. Ombudsman sa preto domnieva, že by bolo spravodlivé a v súlade so zásadami dobrej správy vecí verejných, ak by Komisia informovala sťažovateľa o svojom zámere požiadať o jeho nahradenie a odôvodnila to. V tejto súvislosti sa zdá užitočné poukázať na to, že ako správne poznamenal sťažovateľ, delegácia adresovala svoje pripomienky týkajúce sa pôvodnej verzie úvodnej správy priamo jemu, a nie dodávateľovi. Delegácia by preto zjavne mohla informovať sťažovateľa o jeho kritike a o svojom zámere požiadať o jeho prepustenie pred tým, ako sformuluje svoju žiadosť na základe článku 17 všeobecných podmienok.

76. Sťažovateľ tvrdil, že skutočnosť, že Komisia mu neposkytla možnosť vyjadriť sa k jej zámeru požiadať dodávateľa, aby ho nahradil, predstavuje porušenie práva byť vypočutý stanoveného v článku 41 ods. 2 Charty. Zo znenia článku 41 Charty vyplýva, že práva uvedené v jej druhom odseku sú súčasťou všeobecného práva na riadnu správu vecí verejných zakotveného v článku 41 ods. 1, podľa ktorého má každá osoba právo na nestranné, spravodlivé a primerané vybavenie jeho záležitostí. Vzhľadom na to, že ombudsman dospel k záveru, že prístup Komisie v prejednávanej veci nebol v súlade so zásadou riadnej správy vecí verejných, nie je potrebné analyzovať, či sa v tomto prípade uplatňuje článok 41 ods. 2. Z rovnakých dôvodov nie je potrebné rozhodnúť, či sa v tomto prípade uplatňuje článok 16 ECGAB.

77. Komisia poukázala na to, že okrem informovania dodávateľa delegácia dvakrát informovala sťažovateľa o svojej nespokojnosti s obsahom úvodnej správy, ktorú vypracoval. Ombudsman

však poznamenáva, že delegácia nikdy neinformovala sťažovateľa, že má v úmysle ho odstrániť z projektu predtým, ako o to požiada dodávateľa. Sťažovateľ nebol vopred informovaný ani o všetkých dôvodoch, na ktorých bola táto žiadosť založená.

78. Ombudsmanka chápe, že delegácia musela zabezpečiť úspešné a včasné dokončenie projektu, a preto si nemohla dovoliť stratiť čas. Ombudsman sa však domnieva, že pre delegáciu by bolo jednoduché vypočítať sťažovateľa bez plytvania. Delegácia v skutočnosti vyjadrila svoje obavy 15. mája 2007 v liste z toho istého dátumu. Bolo by preto možné poskytnúť sťažovateľovi možnosť vyjadriť sa k týmto obavám už v ten deň. Podľa názoru ombudsmana by to tiež bolo rozumnejšie, namiesto toho, aby sťažovateľ pokračoval v práci na revidovanej verzii úvodnej správy. V skutočnosti sa zdá, že revidovaná verzia úvodnej správy bola dodávateľovi doručená krátko po tom, ako požiadala delegáciu, aby predložila svoju žiadosť o nahradenie sťažovateľa, a po tom, ako bola žiadosť skutočne predložená. Vzhľadom na to, že revidovaná verzia úvodnej správy v týchto udalostiach nezohrala žiadnu úlohu, práca sťažovateľa na verzii zo 16. mája 2007 sa preto musí považovať za zbytočnú.

79. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa ombudsman domnieva, že Komisia nekonala v súlade so zásadou riadnej správy vecí verejných stanovenou v článku 41 charty, keď sťažovateľovi neumožnila odpovedať na kritiku, ktorú vyjadrila vo svojom liste z 15. mája 2007, teda predtým, ako požiadala dodávateľa, aby nahradil sťažovateľa. Ide o prípad nesprávneho úradného postupu. Nižšie sa uvedie kritická poznámka.

B. Pokiaľ ide o tvrdenia sťažovateľa

Argumenty predložené ombudsmanovi

80. Sťažovateľ tvrdil, že Komisia by mala poskytnúť dôkazy o obvineniach vznesených proti nemu vo svojom liste z 15. mája 2007 alebo stiahnuť tieto tvrdenia. V priebehu tohto vyšetrovania sťažovateľ takisto obnovil svoju žiadosť o náhradu škody, ktorú ombudsman pôvodne zamietol na základe článku 2 ods. 4 jeho štatútu. Sťažovateľ tvrdil, že Komisia by mu mala nahradiť stratu zárobku, príspevky na ubytovanie a poškodenie jeho profesionálnej povesti.

81. Komisia tvrdila, že sťažovateľ nebol vystavený žiadnemu nespravodlivému konaniu, keďže jeho útvary konali správne a že nedošlo k žiadnemu nesprávnemu úradnému postupu.

Posúdenie ombudsmana

82. Vzhľadom na zistenia ombudsmana týkajúce sa podstaty tejto sťažnosti (uvedené v bode 68 vyššie) sa ombudsman domnieva, že ďalšie vyšetrovania týkajúce sa prvého tvrdenia sťažovateľa už nie sú opodstatnené.

83. Pokiaľ ide o žiadosť o náhradu škody, ombudsman poznamenáva, že sa nezistil žiadny nesprávny úradný postup, pokiaľ ide o rozhodnutie Komisie požiadať o náhradu sťažovateľa.

Ombudsman zistil nesprávny úradný postup len v súvislosti s procesným aspektom prípadu, ktorý sa týkal práva sťažovateľa byť vypočutý. Sťažovateľ však netvrdil, že jeho tvrdenie je založené na takto zistenom nesprávnom úradnom postupe. V tejto súvislosti sa zdá užitočné pripomenúť, že sťažovateľ uviedol, že by dobrovoľne opustil poradenstvo, ak by bol upozornený na to, že jeho prítomnosť spôsobuje ťažkosti medzi vládou a delegáciou. Žiadosť sťažovateľa o náhradu škody preto nie je potrebná na prešetrenie.

C. Závery

Ombudsman na základe svojho vyšetrovania tejto sťažnosti uzatvára túto kritickú poznámku:

Komisia tým, že neposkytla sťažovateľovi možnosť odpovedať na kritiku, ktorú vyjadrila vo svojom liste z 15. mája 2007, teda predtým, ako požiadala dodávateľa, aby nahradil sťažovateľa, nekonala v súlade so zásadou riadnej správy vecí verejných stanovenou v článku 41 Charty základných práv EÚ. Ide o prípad nesprávneho úradného postupu.

Uvedená kritická poznámka sa týka procesných aspektov sťažnosti. Vzhľadom na to, že ombudsman nezistil nesprávny úradný postup, pokiaľ ide o podstatu sťažnosti, v prejednávanej veci nie je potrebné dosiahnuť zmierlivé riešenie. Z rovnakých dôvodov nie sú ďalšie vyšetrovania týkajúce sa tvrdenia sťažovateľa opodstatnené.

Ombudsman preto prípad uzatvára.

Sťažovateľ a Komisia budú o tomto rozhodnutí informovaní.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

V Štrasburgu 16. decembra 2009

[1] Ú. v. ES C 364, 2000, s. 1.

[2] K dispozícii na webovom sídle európskeho ombudsmana,
<http://www.ombudsman.europa.eu> [Prepojenie]

[3] Článok 41 ods. 3 Charty znie: „Každá osoba má právo na to, aby Spoločenstvo nahradilo akúkoľvek škodu spôsobenú jeho inštitúciami alebo jeho zamestnancami pri výkone svojich povinností v súlade so všeobecnými zásadami spoločnými pre právne predpisy členských štátov“.

[4] Osobitný referenčný rámec pre štúdiu Tracer o absolventoch programu technického

vzdelávania v krajine.

[5] TVET – Technické a odborné vzdelávanie a príprava.